

MANEKÝNA za OLTÁŘEM

Rozhovor s farářkou
a Miss Praha 1970

Petrou Šáchovou

Mirka Zlatníková
Adéla Vopavová

mladá fronta

Manekýna za oltářem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Mirka Zlatníková, Adéla Vopavová
Manekýna za oltářem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MANEKÝNA
za OLTÁŘEM

MANEKÝNA *za* OLTÁŘEM

Rozhovor s farářkou
a Miss Praha 1970

Petrou Šáchovou

Mirka Zlatníková
Adéla Vopavová

mladá fronta

OBSAH

Bůh existuje stejně jako krása	9
Dětství	13
Příkoří a odpuštění	27
Zázraky a vymítání	44
Modeling	64
Církev a víra	83
Samota	97
Stáří	107

BŮH EXISTUJE STEJNĚ JAKO KRÁSA

V dětství jsem na Petru zírala celé hodiny. A nejen na ni, na všechny manekýny, které se objevovaly v časopise Žena a móda, Verena nebo Pramo. Zatímco dnes potkáváte na ulici dívky, které se současným modelkám podobají, v 70. letech, byl mezi běžnou pracující ženou a manekýnou propastný rozdíl.

Dívky z časopisů měly na sobě oblečení, které se obvykle nedalo nikde koupit ani objednat. Neroztékala se jim líčidla, měly pudry ve správných odstínech a dobře ostříhané vlasy. Aby kolem nich nevznikl nějaký kult osobnosti, čtenářky módních časopisů o nich nic bližšího nevěděly. Jejich jména jsme si sdělovaly šeptem: Milada Karasová, Maruška Kadeřábková, Iva Zelníčková (později Trumpová), Petra Šáchová...

U Petry bylo inkognito zvlášť dokonalé. Byla totiž zároveň studentkou teologie a později husitskou farářkou. Představa, že by se čtenářky dozvěděly, že jim módu předvádí „soudružka farářka“, musela tehdejšími redaktorům dělat těžkou hlavu.

Ženě, která mi otevírá dveře, je 72 let a první, co si uvědomím, je, že je stále krásná. Cítím to trochu jako nespravedlnost. Nemohlo by se to ve vyšším věku obrotit? Ne, nemohlo.

„Dívčí módu“, jak se tehdy říkalo, Petra předváděla ještě ve třiceti a dětsky velké modré oči jí zůstaly dodnes. Po několika návštěvách mě napadá, že jí zůstala i dětská duše. Ke všemu přistupuje otevřeně, beze strachu, že ji nové informace vyvedou z jejích starých jistot.

Cvičí tai-chi a jógu a zajímá se o jejich filozofické zázemí. Zkoušela vymítat dábla, vyhánět zlé duchy a byla svědkem zázraků. Má desítky kamarádů, profil na Instagramu a na YouTube najdete její večerní čtení bible. Pokud jste ortodoxní, nebude to nic pro vás. O Halloweenu má na sobě během kázání modrou paruku (v knize se dozvíte, kde k ní přišla). Na silvestra má vedle bible skleničku koňaku a někdy i tričko s nápisem.

Miluje barvy a nosí je. Žádné pastelové tóny, které se doporučují dámám ve vyšším věku, ale sytě žlutou,

zelenou a tyrkysovou. Proč? „Protože mi sluší“, odpovídá. V jejím botníku najdete lodičky na dvanácti-centimetrových podpatcích snad ve všech barvách. Obouvá si je pochopitelně výjimečně, ale když to srovnám s teniskami, které nosím já, trochu se stydím.

Nad svým botníkem se hodlám vážně zamyslet.

Svého času skočila Petra rovnýma nohama do komunální politiky a odešla odtud se spoustou špatných zkušeností. Ani to jí ale nezkalilo radost ze života a ochotu pomáhat lidem kolem sebe.

Už na začátku našich rozhovorů se k nám připojila moje dcera Adéla a některé otázky v téhle knize jsou její. Hlavně ty o lásce a dětství. Petra jí trpělivě vysvětluje, že na lásku člověk nemá nárok a že je klidně možné, že žádnou pravou a velkou nikdy nepotká, což ale vůbec neznamená, že bude mít špatný život.

Vypráví nám, kolikrát a jak hluboce ji církve zklamala. Její vírou v Boha to však neotřásl.

Bůh je běžnou položkou jejího života. Řídí se podle něj jako podle mapy, kompasu, nebo hodinek. Neupadá do transu, nemá náboženská vytržení. Základem její víry je jistota, že zlé časy se dají přežít a že bude líp. Stačí si navzájem pomáhat.

Já i Adéla jsme v dětství prošly nedělními školami v evangelické církvi. O náboženství jsme četly, přemýšlely i diskutovaly. Pochybovaly i věřily.

Až do setkání s Petrou ani jedné z nás nedošlo, jak je to vlastně celé jednoduché.

Bůh existuje stejně, jako existuje krása. Zkuste je definovat, zkuste si na ně sáhnout a hmatnete do prázdna. Nezbývá než v ně věřit.

Mirka Zlatníková

DĚTSTVÍ

S jakým typem dětí jste se kamarádila, když jste byla v předškolním a školním věku?

Moje nejbližší přítelkyně v té době byla moje o dva roky starší sestra. Na rozdíl ode mě byla tmavá brunetka s hodně tmavýma očima. Vedle ní jsem vypadala jako andělíček, žluté vlasy a světle modré oči. Přesto jsem byla taková trochu větší dračice. Byla jsem divočejší a ničeho jsem se nebála. Sestra byla naopak bojácnější, neuměla se ostatními dětmi moc bavit. Zastávala jsem se jí, pomáhala jí. Připomíná mi to moje dvě vnoučata – chlapeček, ač je starší o tři roky, si občas nechával ubližovat. V osmi letech mu nějaké dvě děti na pískovišti sebraly hračku. Nastoupila tam jeho sestra, čtyřletá Terezka, dala si ruce

v bok a prohlásila: „Dej mu tu hračku, nebo ti jednu ubalím!“

Ač tedy byla sestra starší, objednávala jsem za ni v obchodě, a když jí někdo ubližoval a já nevěděla, jak jí pomoci, hodila jsem po něm třeba kamenem. Děti utekly a já zachránila svoji milovanou sestřičku. Nikdy bych nikoho nenechala, aby jí ublížil. Nesnesu, když někdo ubližuje slabším.

Takže jste měla tendenci ochraňovat slabší?

Vždycky. Od mala ve mně viděli oporu lidé postižení, sociálně slabší, nebo lidé vyloučení ze společnosti. Možná už tohle bylo předurčení k mému povolání. Nenechám si líbit jakékoli bezpráví a utlačování slabších. Vidíte, říkám to, jako by někdo ubližovat mě, ale já to tak cítím. Kdykoliv někdo někomu křivdí nebo dělá něco zlého druhému, snažím se to vyřídit. Vždycky se postavím na stranu oběti, i když se těch postižených pak často nemohu zbavit. Stává se, že se na mě nalepí nějaký podivín a pak se ho nemůžu zbavit, protože odmítá mluvit s kýmkoliv jiným.

Bylo to někdy naopak a potřebovala jste někoho, kdo by se zastal vás?

Já vám ani nevím. Když jsem byla na teologické fakultě, hodně se mluvilo o tom, že jsou ženy v církvi